

nogle af dem, og der er et Par med Hensyn til hvilke, jeg under 2den Behandling tillod mig at sige, at jeg havde en nogen anden Opfattelse end Udvalget, om jeg end ikke havde Haab om, at sætte min Mening igjennem. Det ene er med Hensyn til det omtalte oprindelige Nr. 2 i § 2 om Forpligtelsen overfor Væremesteren til at have afslagt Svendeprøve, naar han vil have Lærlinge. Denne Bestemmelse har man ikke villet optage igjen; i det andet Thing blev Bestemmelsen udstemt, og da man ikke har villet optage den her, følger det af sig selv, at hvis Loven skal udkomme, kan man ikke vente at faae Bestemmelsen optaget i den. Jeg skal gjentage, at for mig er det en meget vigtig Bestemmelse, og den vilde række noget videre end oprindelig bestemt ved Lovforslaget. Nærværende Forslag bliver jo, naar det ophæves til Lov, en deklaratorisk Lov, under hvilken Ingen kommer ind, uden han selv vil, thi der er jo Ingen, der behøver at antage Lærlinge, naar han ikke har lyst til at oplære Lærlinge; han kan jo tage Medhjælpere, og ingen ung Mand behøver at blive Lærling, han kan jo blive Medhjælper. Loven har altsaa en ganske egen Karakter. Men det er jo klart, at hvis man vedtog denne positive Tvangsbestemmelse, at kun den, der selv har afslagt Prøve, kan have Lærlinge, vilde man herved sætne Forholdet for Fremtiden, i hvert Fald i langt højere Grad, og give de frivillige Prøver en Betydning, som de nu uregtelig ikke have. Jeg kan godt forstaa, det skal jeg indrømme, at der kan være Betæneligheder ved at gøre et saadant Skridt, blandt Andet, fordi det konsekvent maatte føre til, at man ikke blot for Haandværket, men ogsaa for andre Næringsbrug, kom til noget lignende. Det vilde maasse føre til Prøver højere op; det vilde være den forstandige Konsekvens deraf. Dog kan jeg ikke lægge saa megen Vægt paa denne Bestemmelse, at jeg derfor skal sige, at den Lov, som her kommer ud, ikke vilde kunne bruges eller benyttes. Jeg skal nemlig erkjende, at det oprindelige Synspunkt for Lovforslaget har været et andet end det, der bragte til at optage Nr. 2 under § 2, og at tidligere, naar Regjeringen har forelagt Lovforslaget, har denne Bestemmelse ikke staaet deri. Det er mig, der har indsat den ved Fremføttelsen af Lovforslaget i Folke-

tinget i Mar; jeg indrømmer, at i Landsthingets forrige Vedtagelse af Lovforslaget — thi Lovforslaget er jo endelig vedtaget her tidligere — fandtes den ikke, og derfor mener jeg heller ikke at kunne fastholde den paa denne Maade, at jeg siger, at den er nødvendig, da jeg maa erkjende, at Lovforslaget ganske sikkert ogsaa uden den kan gjøre sin Nytte. Jeg tror dog ikke, at det vil gjøre saa stor Nytte, eller have den Betydning for det Samfund, som det er bestemt for, som det vilde have havt, hvis den nævnte Bestemmelse ikke var bleven udstudt. Men man maa jo altsaa nøies med Lovforslaget uden denne Bestemmelse. Der er en anden Bestemmelse, om hvilken jeg ogsaa ved forrige Behandling udtalte mig tvilende, jeg sigter til § 12. Efter Folketingets Vedtagelse var den langt strengere affattet; derefter gif den jo ud paa, at Lærlingen overhovedet ikke kunde antages ved noget Næringsbrug, saalænge Kontrakten ikke lovlig var hævet. Her i Landsthinget kræver man derimod, at han blot ikke maa antages i samme Sag. Jeg skal ikke fordybe mig i Bestemmelsen, men jeg skal blot sige, at der, som Bestemmelsen nu er affattet, kommer en større Løshed end i Forholdet, en større Lethed for Lærlingen til at svigte sin Forpligtelse. Forøvrigt tvivler jeg ikke paa, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, hvis det bliver vedtaget i det andet Thing — hvad jeg ikke veed Noget om — vil gjøre sin Nytte, og jeg skal derfor fremdeles anbefale at vedtage Lovforslaget.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget. (se Tillæg C. Sp. 115 fg.)

vedtoges enstemmig med 46 Stemmer.

Første Viceformand (Bloug): Lovforslaget vil nu blive tilbagesendt Folkethinget, da der her i Thinget er sket Forandringer i det,